

LÁSKA
MEDZI
NEBOM
A
ZEMOU

KARINA JANSKÁ

Karina Janská
LÁSKA MEDZI NEBOM A ZEMOU

VYŠLO AJ AKO TLAČENÁ VERZIA

ISBN tlačenej verzie: 978-80-8252-087-6

ISBN e-knihy: 978-80-8252-088-3 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy: 978-80-8252-089-0 (1. zverejnenie, 2024) (ePub)

ISBN e-knihy: 978-80-8252-090-6 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', uchovávat' v rešeršných systémoch alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

www.bestseller.sk

Karina Janská

Láska medzi nebom a zemou

Copyright © by Karina Janská

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © AI

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

KARINA JANSKÁ

LÁSKA

MEDZI

NEBOM

A

ZEMOU

ISBN: 978-80-8252-087-6

*„Láska nepozná vek,
ani hranice,
ani smrt.“*

John Galsworthy

Prológ

Týka sa pojem nevera len intímneho fyzického kontaktu dvoch ľudí, alebo sa za ňu považujú aj sexuálne fantázie o inom človeku?

Pri pohľade na titulok internetového magazínu mi zovrie žalúdok. Mobil stisnem v ruke tak silno, až sa mi jeho oblý koniec bolestivo zatlačí do dlane. Prečo vôbec vyhľadávam takéto články? Snažím sa nájsť ospravedlnenie pre svoje konanie, aby som si utíšila rozbúrené svedomie? A presvedčila samu seba, že to, čo cítim a po čom túžim, je prirodzené a nedopúšťam sa ničoho zlého?

Poobedňajší pokoj sa sladko mieša so šumom prílivových vln a snaží sa odohnať dotieravé myšlienky z mojej mysle. Ticho prerušuje priateľské krákanie čajok, ktoré sa vznášajú nad vodou a hľadajú si potravu. Zhlboka sa nadýchnem sviežeho morského vzduchu a pohľadom šibnem na pokojnú hladinu, na ktorej sa vlní odraz purpurových lúčov zapadajúceho slnka. Stojac na nevelkej pláži posiatej pestrofarebnými kamienkami sa pocit viny začína scvrkávať do malého kľbka v mojom vnútri. Prestávam ho cítiť, no viem, že tam bude bdieť, pripravený hocikedy sa mi pripomenúť.

Pohľadom prejdem po milovanom morskom zákutí; z jednej strany ho chránia nevelké kopce, palmy a nízke zelené dreviny, z druhej číročíre jagavé more. Za mojím chrbtom sa v strede kopca majestátne vyníma jediný dom. Otočím sa, rukou si zatienim výhľad a kúti-

ky úst sa mi vykrivia do úsmevu. Môj domček, môj domov... Pôsobí, akoby ho ktosi vyňal z rozprávky; fasáda je precízne vyložená sivými kameňmi a drevom, veľké okná vypúšťajú von auru milujúcej rodinnej atmosféry, šikmá strecha a asymetrický vzhľad zase dodávajú istý nádych tajomna. Mohlo by sa zdať, že žijeme odtrhnutí od sveta, opak je však pravdou. Celkom blízko sa nachádza prímorská dedinka a cesta, ktorou sa dá dostať do neďalekého mesta.

Vyzujem si sandále a bosými nohami sa priblížim po pichľavých kamienkoch k spenenej vode. Lenivé vlny mi príjemne poštekliachodidlá. Nečudo, že sa Afrodita narodila práve na tomto kúsku zeme. Hoci na ostrove žijem už pätnásť rokov, nikdy ma neomrzela pohľad na azúrové more a čistú oblohu. Zasuším vreckom, v ktorom mám rozdrvený starý chlieb a sledujem čajky, ktoré sa naučene zhromažďujú okolo mňa. So zatajeným dychom hľadím na moju ruku, ktorá načrie do vrecúška s pochúťkou, a len čo rozhodím prvú hrst omrvíniek, spustí sa šialenstvo; škrekot, sácanie sa s úmyslom uchmatnúť si čo najviac potraviny, vtáacie hádky, dobanie jedna do druhej. Potvory! Pohľad na nich ma núti do úsmevu, mám tieto roztopašné a drzé vtáky rada.

Upokojujúce špliechanie vln mi pohľadza dušu a septembrový vánok sa mi jemne pohráva s dlhými vlasmi. Na palmách roztrúsených všade dookola sa trbliecu posledné iskry slnečných lúčov. Viem, že by som sa už mala pobrať domov, čoskoro príde manžel aj s dcérami, ktoré vyzdvihol po práci z tanečného krúžku, no nedokážem či skôr nechcem pohnúť nohami. Túžim si vychutnať túto jedinečnú chvíľu; keď na krajinu padá súmrak. Trepot palmových

listov mi v ušiach zaznie ako melódia môjho osobného šťastia: mám všetko, čo som si kedy priała! Dobrého manžela, krásne dcéry, nádherný dom, prácu, ktorá ma uspokojuje... a predsa mi dušu požiera temné tajomstvo.

Strasie ma, akoby sa náhle ochladilo, čajky prestali škriekať a iskry na palmách zhasli. Vnútorosti mi stiahol známy pocit strachu. Ako môžem riskovať, že zničím život svojej rodine? Svojho manžela predsa ľúbim, spolu si budujeme budúcnosť, snažíme sa poskytnúť našim deťom milujúce rodinné prostredie, tak prečo som sa tak zbláznila? Čo je to za silu, ktorá ma k NEMU tak ťahá, že sa nedokážem ovládnuť? Prečo sa zrazu objavil v mojom živote a prečo ho mám tak rada? Ja, čo som sa vždy bila do prs, že okrem svojho manžela sa na iného muža nikdy ani len nepozriem? Zmätok sa na mňa zvalí ako ťažká a hustá hmla.

„Mami!” Dcérkin hlas ma vtiahne do skutočnosti.

Zdvihnem pohľad k domu, tri postavy – jedna vysoká a dve nízke – sa opierajú o zábradlie terasy a mávajú mi. Pocit viny znovu nabere svoje rozmery. Rozbehnem sa k domu. Ešteže som stihla navariť a upratať predtým, než som zišla na pláž, lebo zase som sa na nej zabudla. V posledných dňoch sa mi to stáva často...

Nadýchnem sa a vydýchnem. Som dobrá manželka, som dobrá matka, šomrem si sama pre seba, lebo tomu chcem urputne veriť. Vystupujem po schodoch, zatiaľ čo ma sprevádza tma a tajomný šepot mora, a len čo sa postavím zoči-voči svojej nič netušiacej rodine, na perách vyčarujem úsmev; nástroj, ktorý mi pomáha zakryť pocity viny...

O tri mesiace skôr

1. kapitola

„Konečne!” vydýchla si s úľavou Kika a stiahla slaboružové rolety na oknách výkladu. Sadla si za pult a nohy vyložila vedľa dotykovej pokladne.

Usmiala som sa. „Dnes bol výnimočný deň! Tolko klebiet som nepočula za celý mesiac dohromady. Akoby sa všetky klebetnice z celého mesta dohodli, že je správny čas prísť do nášho salóna a urobiť si skrášľovaciú procedúru!”

„Som taká unavená, že sa nedokážem odlepiť zo stoličky! Ani nie tak z práce, ako z toho neustáleho rapotania zákazníčok. A Cypriana sa dnes prekonala! Zvestovala nám snáď všetky informácie o svojich susedkách. Tá musí mať oči a uši napnuté dvadsaťštyri hodín denne ako struny na mandolíne!”

Z hrdla mi vyklízol hlasný smiech. Spomenula som si na Cypriana s dlhými čiernymi vlasmi zapletenými do vrkočov, ako nám s doširoka roztvorenými očami do detailov opisovala horúce novinky, ktoré stihla postrehnúť vo svojom susedstve počas minulého týždňa.

„Vieš čo, urobme si najprv kávu, naberme síl a až potom sa poberme domov. Čo povieš?” navrhla som a pohľadom spočinula na nástenných hodinách nad pokladňou. Bolo čosi po štvrtej a manžel mal prísť domov s dcérami až o pol siedmej. Ako architekt často robieval nadčasy, čo nám vyhovovalo, keď mali dievčatá tanečný

krúžok. Ten mali hneď vedľa základnej školy, takže „kočkám” po skončení družiny stačilo ísť na tanečnú po svojich, a potom ich vyzdvihol manžel. Mne zatiaľ zostával čas upratať, navariť a čakať ich s teplou večerou.

Kika sa takisto nemusela náhliť domov, tridsaťdvaročná, slobodná, žila iba s priateľom, materské povinnosti ju zatiaľ obchádzali.

S Kikou sme sa spoznali na kurze nechtového dizajnu pred ôsmimi rokmi. Vtedy sme ešte netušili, že si raz spolu otvoríme nechtový salón Pretty nails. Moje dievčatá ešte chodili do škôlky, keď som doma prijímala prvé zákazníčky. Po čase sa okruh mojej klientely rozšíril a začala som uvažovať nad prenájmom nevelkého priestoru v meste. V tom čase som stretla Kiku, zašli sme na kávu a zistili sme, že nás spájajú rovnaké plány do budúcnosti. S veľkým entuziazmom sme si prenajali miestnosť na frekventovanej ulici, a keďže sme už obe mali svoje zákazníčky, obchod sa nám rozbiehal pomerne ľahko.

„Did you finish?” ozvalo sa tlmeným hlasom spoza dverí. Samozrejme, že sme ten hlas ihneď spoznali; Abiba, čokoládová kráska zo Senegalu, ktorá vlastnila vlasový salón hneď vedľa nás. S vlasmi vedela čarovať, dokázala pliesť vrkoče všetkých druhov sveta. Nečudo, že ani ona nemala nikdy núdzu o zákazníčky. V letných mesiacoch naše salóny prosperovali dvojnásobne, keďže nás navštevovalo i mnoho turistiek.

Rýchlo som otvorila dvere. „Come in! I will make you a coffe! Poď dnu! Urobím ti kávu!”

„A neponáhľate sa domov?”

„Nie, Abiba. Povedali sme si, že si trochu oddýchneme a potom

pôjdeme. Takže frappé bez cukru a mlieka, ako vždy!” zahlásila som a nedala som jej na výber. Musela si sadnúť k nám, čo s vďačnosťou aj urobila. Abiba bola odjakživa naša V.I.P. zákazníčka, ktorej sme robievali nechty zadarmo. A zase na oplátku, ak sme to potrebovali my, ostrihala nás a učesala zadarmo ona. Fifty-fifty obchod, ako sa patrí!

Keď si sadla, obrovské prsia v červenom tričku s výstrihom sa jej provokatívne zvltnuli. Boli také veľké, že keby sme ja a Kika dali dohromady tie svoje, stále by nestačili. Dlhé vrkôčiky si prehodila cez plece a šarmantne sa oprela o stoličku. Mysleť mi začali obliehať neželané obrazce Abibiných prs, vlniacich sa pred tvármi zákazníčok, keď im upravovala vlasy. Očividne im to nevadilo, keďže už roky mala široký okruh stálej klientely.

„Hm...” zahmkala, keď si odpila z kávy. „Presne toto som teraz potrebovala. Od rána som sa nezastavila.”

„Veď ani my. A... ani ústa zákazníčok nie.” Rozosmiala som sa.

„Ani mi nehovor! Viete, čo som sa dnes dozvedela? Že Mária z butiku oproti spí s manažérom hotela Hilton. Nezabúdajme, že je vydatá...”

„Abiba, prosím ťa, nezačínaj ešte aj ty! Dnes už toho máme naozaj dost.” Prevrátila som oči.

„Veď ja ju nesúdim. Len... vieš si to predstaviť?”

„Nie a ani nechcem. Ukáž mi radšej nechty!” zahovorila som a chytila ju za ruku, aby som si obzrela výtvor, ktorý som jej urobila pred dvomi týždňami. Nechty pevne stáli na svojom mieste, ani náznak odlúpnutia farby, iba ružový prúžok pri nechtovom ložisku

prezrádza, že ich už má nejaký ten čas. Bola som so svojou prácou spokojná.

„Good job, Bianka, a to si predstav, že denne pracujem s rukami. Nie nadarmo je váš nechtový salón taký oblúbený,” pochválila nás.

„Veď aj tvoj má veľmi dobrú povest,” vrátila jej Kika s úsmevom.

„Ale už je načas, aby sme ti spravili nové. Pod' si vybrať farbu a tvar, aký chceš, a zajtra ti ich urobím,” navrhla som.

„Och, vy dve ste zlaté! Ďakujem! Tak, kde je tá paleta s novými farbami?”

Ako inak, Abiba si vybrala najkrikľavejšiu žltú farbu a poriadnu dĺžku nechtov. Nieкто by sa mohol čudovať, ako môže s takými dlhými špicatými nechtami pracovať v kaderníctve, ale Abibe záhadne neprekážali, prácu majstrovsky zvládala i tak. Pravda je taká, že my ženy sme vynaliezavé potvory, pomyslela som si a nechtiac som sa uškrnula.

Keď Abiba odišla, s Kikou sme zamierili k parkovisku na konci ulice, kde sme zvyčajne parkovali svoje autá. Rozlúčili sme sa a každá sa vydala po svojom. Čakala ma polhodinová cesta domov, ale neprekážalo mi to, rada som po práci šoférovala, upokojovalo ma to.

Na jasnomodrej oblohe neplával ani mráčik, stiahla som okno a nechala slaný morský vzduch vovaliť sa dovnútra. Bolo sparno, na čele sa mi po chvíli vytvorili kvapôčky vlhkosti, no nedbala som na to. Počasie na ostrove som odjakživa milovala, dokonca aj vtedy, keď sa domáci sťažovali na neznesiteľnú horúčavu.

Na Cypre som sa nenarodila, no už od prvej chvíle, ako som vystúpila z lietadla a dotkla sa tejto zeme, som vedela, že sem patrím.

Jemne som skrútila volant a vyšla na cestu ťahajúcu sa popri mori. Bolo pokojné, ligotavé ako nekonečný diamant. Usmiala som sa sama pre seba, tento výhľad ma nikdy neomrzí. Ležérne som si vložila lakeť na okno a vychutnávala si jazdu.

Spomenula som si na svoje detstvo v Bratislave a na babičku, ktorá ma vychovávala, keďže rodičov som nepoznala. Moja mama sa stala slobodnou matkou vo veľmi mladom veku, no vzala mi ju zákerná choroba, keď som nemala ešte ani dva roky. Netuším, kto je mojím otcom, a netušila to ani babička. Mama si svoje tajomstvo navždy vzala so sebou do hrobu.

Keď som zmaturovala na obchodnej akadémii, opustila ma aj babička, ktorú už roky trápilo srdce. Nikdy jej neprestanem byť vďačná za tie hordy lásky a opatery, ktorými sa mi snažila vynahradiť rodičov. Navždy zostane v mojom srdci, môj anjel...

Po babičkinej smrti som zostala stratená. Mala som tetu, tá však už roky žila v Amerike a o dianie na Slovensku sa nezaujímala. Ani o mňa. Zostala som sama v krutom svete; dievča bez skúseností a opory rodiny. Našla som si prácu čašníčky v peknej talianskej reštaurácii a snažila som sa prežiť zubami-nechtami.

Našťastie, manželská dvojica, ktorá reštauráciu vlastnila, si ma vzala pod ochranné krídla a pomáhala mi vo všetkom, v čom sa dalo. Dôkaz, že ľudia so zlatým srdcom ešte existujú... A tak som pracovala v reštaurácii, bývala v malom domčeku po babičke a spoznávala realitu života.

Jedného dňa sa v reštaurácii zjavili cyperskí hostia s anglickým akcentom. Mala som iba základné znalosti angličtiny a spočiatku

sa mi vyjadrovalo ťažko, ale skupinka bola trpezlivá a pohodová. S úsmevom mi ukazovali názvy jedál, ktoré si chceli objednať; ešteže v menu boli preložené aj do angličtiny. Potom mi niečo vysvetľovali a ja som pochopila, že je to skupinka mladých architektov, ktorí prišli na Slovensko stráviť dovolenku. Jeden z nich, Julian, ako sa mi predstavil, ma celý čas prepaľoval pohľadom, až mi to bolo nepríjemné.

Jasné, páčim sa ti, lebo si chceš užiť na dovolenke, potom zmizneš ako duch a necháš ma so zlomeným srdcom, šomrala som si sama pre seba a pohľad som mu neopätovala. Vedela som, že ako mladé dievča si musím na takýchto „dravcov“ dávať pozor. Žila som sama, nemohla som si dovoliť žiadne prešľapy, bola som plne zodpovedná za svoj život. Ale Julian sa vracal každý deň, pokúšal sa o rozhovor, občas sedel na svojom zvyčajnom mieste pri okne až do záverečnej.

„Prečo tráviš toľko času v tejto reštike? Nechceš si radšej užívať dovolenky a spoznávať Slovensko s priateľmi?“ spýtala som sa ho jednoduchou angličtinou.

„Nie, chcem byť pri tebe. Pozerať sa na teba, cítiť ťa vo svojej blízkosti.“

Rozosmiala som sa. „Veď ma ani nepoznáš!“

„Mám pocit, akoby som ťa poznal roky! A ak so mnou nepôjdeš na večeru, budem tu sedieť každý deň od rána až do večera do konca dovolenky. Čiže dva týždne vkuse!“

Rezignovane som vzdychla. „Tak ty to nevzdáš?“

„Nie! Pôjdeš so mnou na večeru?“

Zmĺkla som a chvíľu som si ho obzerala. Tmavé kučeravé vlasy,

opálená pokožka, zelené oči. Cudzina z neho priam sálala. No bolo tu ešte niečo, čo ma nakoniec presvedčilo súhlasiť s večerou; pokoj a láskavosť, ktoré z neho vyžarovali.

„Tak, okej. Zajtra mám rannú a končím o štvrtrej. Večer môžeme niekam skočiť.“

Všimla som si, ako sa snažil zakryť nával radosti. „Celý čas si v práci a obsluhuješ, tak je načas, aby konečne niekto obslúžil teba!“

Páčilo sa mi, čo povedal, a usmiala som sa. Začala som sa pri ňom cítiť pohodlne. Na druhý deň ma vzal do peknej reštaurácie v centre Bratislavy a ja som si užívala pozíciu zákazníčky, keď som mohla iba sedieť a vychutnávať si dobré jedlo.

Julian bol skvelý spoločník, cítila som sa s ním uvoľnene a ani som si neuvedomila, ako rýchlo som sa zžila s angličtinou. Rozprával mi o živote na ostrove, o úžasnom počasí, o ich tradíciách. Dozvedela som sa, že je odo mňa starší o deväť rokov, že jeho rodina má korene v Anglicku, ale počas mnohých desaťročí prežitých na Cypre sa gény jeho predkov zmiešali s grécko-cyperskými.

„Preto máš také čierne kučeravé vlasy?“ spýtala som sa ho.

S úsmevom pokrčil plecom. „A čo ty? Povedz mi niečo o sebe. Veľa si mi toho doposiaľ neprezradila.“

Chvíľu som váhala, ale keď som vyšla s pravdou von a povedala som mu, že žijem sama a na vlastnú päsť, neveriacky na mňa hľadel.

„A to sa dá? Si také mladé a jemné dievča,“ poznamenal ohúrene.

„Samozrejme. Ak si nútený, v živote zvládneš všetko.“

Myslím, že od tej chvíle na mňa hľadel s väčším rešpektom... Zvyšné dva týždne sme spolu strávili každú voľnú chvíľku, a keď som

pracovala, sedel v reštaurácii a robil mi spoločnosť. Kamaráti si ho doberali, že si namiesto kultúrnych pamiatok prišiel obzerať ženy, no napokon ho nechali tak a po Slovensku cestovali bez neho.

Keď prišiel čas rozlúčky, veľmi som plakala. Sama som nerozumela tomu, ako veľmi som sa na neho naviazala. Akoby odchádzal niekto, koho som milovala celý život. Sľúbil mi, že len čo dôjde na ostrov, zavolá mi a ostaneme v kontakte. Strachovala som sa, že sa na mňa vykašle a v mysli mu ostanem iba ako krásna dovolenková spomienka. Ak by sa tak stalo, vnútri ma hriala jediná útecha; nevyšpala som sa s ním, nedala som mu najintímnejší kus seba.

Lenže večer zadrnčal telefón a my sme sa dve hodiny vkuse zhovárali. Volal mi každý deň a jedného dňa som si našla v schránke prekvapenie - letenku na Cyprus. Do telefónu mi povedal, že ma pozýva stráviť Vianoce s ním a jeho rodinou.

Bola som šťastím bez seba. Ešte nikdy som necestovala lietadlom, nikdy som nevyšla za hranice Slovenska. More som videla iba v televízii, nedokázala som si predstaviť, že sa onedlho budem prechádzať po piesočnatej pláži. Radosť však čoskoro vystriedali obavy. Čo ak sa jeho rodine nebudem páčiť? Kdesi v kútiku duše som tušila, že to musia byť dobrí ľudia, keďže vychovali takého úžasného syna, ale i tak... Bola som predsa cudzinka, nemala som vlastnú rodinu, ani vysokú školu, ani svetoborné postavenie v spoločnosti. V podstate som nič neznamenala.

V deň odchodu, keď som nastupovala do lietala, sa vo mne divoko prelínali pocity blaženosti, radosti, strachu a obáv. Zbytočne som sa však obávala. Vo chvíli, keď sa moja noha dotkla cyperskej zeme

a prvýkrát v živote som vdýchla slaný morský vzduch, sa niečo stalo a do duše sa mi vliat nečakaný pokoj. Cítila som sa zvláštne, cítila som sa ako doma. Nerozumela som tomu, ale bola som rada, že je to tak.

Julian ma netrpezlivo vyčkával v hale, a keď ma zbadal, začal natešene kývať. Cestou v aute sme si často vymieňali pohľady, držali sme sa za ruky, zatiaľ čo tou druhou šoféroval. Rozprávali sme sa, mali sme si toho toľko povedať! Vravil mi, že jeho rodina sa už na mňa teší a jeho mama uvarila tradičné cyperské a britské jedlá. Cítila som sa previnilo, že si kvôli mne robia starosti, ale upokojoval ma, že to robia s radosťou.

Jeho rodičia a sestra ma privítali epicky. Objali ma a povedali mi, že sú šťastní, že ma konečne spoznávajú, lebo Julian celé mesiace nehovoril o nikom inom iba o mne. Ich familiárnosť a srdečnosť mi vohnala slzy do očí. Poďakovala som sa im za krásne privítanie a za skvelé jedlo, ktorého bolo toľko, že sa pod ním takmer prehýbal stôl.

Obdivovala som ich dom s prekrásnym výhľadom na more. Bol zariadený v tradičnom štýle, miešali sa v ňom grécko-cyperské a britské prvky. Z britských to bol napríklad čajník a kráľovská čajová súprava, ktoré sa hrdo vynímali na kuchynskej linke vedľa sporáka. Z cyperských zase nevelké hnedé ozdoby zo sušených tekvic, tvrdé ako drevo, s vypálenými cyperskými ornamentmi, uložené v strede stola. Exotika a spojenie rozličných kultúr ma uchvátili.

Srdečnosť Julianovej rodiny zo mňa zotrela posledné zvyšky neistoty a prežila som najkrajšie Vianoce vo svojom živote v kruhu ro-

diny, akú som nikdy nemala. Jediný smútok v duši mi v tejto šťastnej atmosfére spôsobovala spomienka na babičku. Tak veľmi mi chýbala, škoda, že už nebola na tomto svete, istotne by sa jej Julian a jeho rodina veľmi páčili.

Prvýkrát sme sa s Julianom milovali v noci v jeho izbe, ktorá mala vlastný vchod a pôsobila ako maličký súkromný apartmán. Dodnes si pamätám, ako magicky na mňa pôsobilo hučanie mora, ktoré bolo počuť aj cez zatvorené okno. Počas nasledujúcich dní som sa s jeho rodinou zblížila, jeho mama bola tradičnou paňou v domácnosti. Jej mäkké črty tváre, krátke tmavé vlasy a zavalitejšia postava vo mne vzbudzovali akúsi melanchóliu; možno takto by teraz vyzerala aj moja mama, keby nezomrela...

Julianov otec bol vysoký, štíhly, s ryšavými vlasmi a s pokojom Angličana v duši. Správali sa ku mne láskavo, akoby som bola ich tretie dieťa. Nasávala som krásu týchto okamžikov, aspoň na malú chvíľu som sa cítila ako súčasť skutočnej rodiny.

Po skončení Vianoc ma príchod do Bratislavy dostal do depresie. Chcela som ostať s Julianom a jeho rodinou na slnečnom ostrove, bolo mi s nimi veľmi dobre. Ale už dávno som sa naučila čeliť realite a brať život tak, ako ide. Keď som sa však ocitla sama vo svojom ošumelom domčeku, kde mi všetko pripomínalo babičku, slzy sa mi neprestajne rinuli po tvári. Julian mi síce často telefonoval, ale nebolo to také, ako keď som bola s ním.

V nasledujúcich mesiacoch Julian prišiel párkrát do Bratislavy, párkrát ma znovu pozvali na Cyprus, ale vždy, keď som sa musela s Julianom a jeho rodinou rozlúčiť, ranilo ma to. Až kým raz Julian

neprišiel do Bratislavy a nepožiadala ma o ruku s tým, aby som sa presťahovala k nim na Cyprus. Myslela som si, že sa od šťastia zvezím na zem.

V nasledujúcom období sa začal zhon. Zvažovala som, čo urobím s domčekom po babičke. Nedokázala som ho však predať, preto som ho dala iba do prenájmu. Rozlúčila som sa s majiteľmi reštaurácie a poďakovala im za všetko, čo pre mňa urobili. Potom som sa išla rozlúčiť s babičkou na cintorín, vedela som, že je niekde v nebi a dáva na mňa pozor. Až napokon... som si zbalila veci a navždy odišla na ostrov, ktorý som v srdci cítila ako svoju krajinu.

Reťaz myšlienok mi náhle pretrhol výhľad dolu, šoférovala som vedľa strmého útesu. Pohľad na skaly a more dobrých pár metrov podo mnou mi spôsobil známu úzkosť. Hoci cesta bola chránená železným zábradlím, vždy, keď som prechádzala po tomto úseku, sa mi divoko roztráskalo srdce a spotili dlane. Tento úsek som nemohla obísť; tadiaľ totižto viedla jediná cesta k domu. Zo začiatku to bolo pre mňa ťažké, Julian sa mi smial, že sa zbytočne bojím, že cesta je dobre chránená, ešte nikdy z nej nikto nespadol, ale ja som si nedokázala pomôcť. Potom som si už zvykla. I keď impulzy strachu sa vždy objavili, už to nebolo také, ako zo začiatku. Jednoducho, nemám rada útesy a výšky.

Konečne som zabočila doprava a prešla na cestu, ktorá sa pomaly zvažovala k domu. Víťali ma palmy a biele balvany po oboch stranách cesty, na jej konci ma čakala garáž pod domom. Keď som vystúpila z auta, štebot vtákov spolu so zvukom vln, ktoré narážali o skaly, ma v sekunde upokojili ako najsladšia terapia na svete.

S pocitom ľahkosti som odomkla dvere a vstúpila do príjemného chládku. Dopriala si sprchu a rýchlo som sa dala do upratovania. V kuchyni som dokorán otvorila okno, záclona jemná ako pavučinka potichu tancovala pod silou vánku. Zapla som rádio, postavila sa ku kuchynskej linke a zatiaľ čo som krájala šalát, hľadela som von oknom na milované more. Odkedy som prišla na Cyprus, mala som pocit, že mi dvadsaťštyri hodín denne koluje v ťilách radosť. Samozrejme, občas sa vyskytli i nepríjemné chvíle, avšak prevažnú väčšinu času som bola skutočne vyrovnaná a šťastná. Čo viac som si mohla priať? Mala som snáď všetko, po čom som kedy túžila, a svojho Juliana a dcérky som nadovšetko milovala. Existuje snáď krajší pocit od toho – milovať a byť milovaný?

Hoci som tento rok oslávila štyridsiatku, muži sa stále pokúšali so mnou flirtovať. Bez šance! Mala som svojho Juliana. Bola som mu absolútne verná, odkedy sme sa spoznali. Postavila som si pevný múr a do môjho sveta nemal okrem Juliana prístup žiadny iný muž.

Zrazu som prestala krájať a po očku sledovala čajku, ktorá sa nebojácne usalašila na parapetnej doske predou mnou. Hlasno zaškriekala a ja som sa pomaly vzdialila ku chladničke, aby som ju neodplašila. Vytiahla som kus chleba a vyhodila ho von oknom. Čajka vzlietla a uchmatla si ho do zobáka ešte predtým než dopadol na zem. Spokojná odletela preč.

Keď som už mala hotový šalát, pustila som sa do šošovice s ryžou na stredomorský spôsob – Fakes Moutzentra. Zdravé a veľmi chutné jedlo. Zatiaľ čo som mechanicky krájala cibuľu, myšlienky mi vírili nad udalosťami dnešného dňa.

Spomenula som si na Abibu, ako nám zvestovala, že Mária – vydatá predavačka z butiku oproti, spí s manažérom hotela Hilton. Môže to byť pravda? Predstavila som si tridsaťpäťročnú Máriu s dlhými čiernymi vlasmi, matku dvoch detí, v náručí milenca. Vzápätí som však odohnala pomyselné obrazce, keďže nerada pchám nos do cudzích záležitostí. Ktovie, aké mala dôvody a prečo to urobila. Ne-súdím, neodsudzujem, jej život! A čo som sa dozvedela, môj vzťah s Máriou nijako neovplyvní. Veď občas, keď sme mali prestávku, sme s ňou a s Kikou skočili na obed do blízkej reštaurácie a bolo nám fajn. Bola to príjemná, večne usmiata baba. Nech si robí, čo chce, mňa sa to netýka.

Len čo som dovarila, otvorili sa vchodové dvere a moja rodina sa s hlukom vovalila dovnútra.

„Ahoj, mami!” zborovo ma pozdravili dievčatá.

Pohľad na ne ma zakaždým naplnil materinským teplom, akoby mi do srdca naliali čosi horúce. Dvojičky, podobné ako vajce vajcu, boli dokonalou zmesou mňa a Juliana. Po mne zdedili plavé vlasy a plné pery, po otcovi olivovú pokožku, zelené oči a láskavý charakter.

„Ahojte, slečny! Tak, aký ste mali d...?” Nestihla som ani dopovedať, už utekali po schodoch do svojich izieb. Ozvalo sa zadunenie, ako hodili školské tašky na podlahu, a potom dupot nôh, keď utekali do kúpeľne umyť si ruky. S úsmevom som pokrútila hlavou.

„Jasu, agapi mou – ahoj, láska moja.” Julian ma zozadu objal a perami sa mi zľahka dotkol krku. Ani po rokoch sa mi jeho dotyky nezunovali, zakaždým mi telom prešiel jemný elektrický výboj.

„Ahoj,” zašepkala som a prisala sa mu na pery. Svaly na tvári sa

mu ohli do jemného úsmevu a vrásky okolo očí sa skrčili do zrelého vejáríka.

„Fuj! Zase sa bozkávate!” prerušila nás staršia Adele, ktorá prišla na svet o päť minút skôr ako jej sestra. Tvárila sa, akoby práve olízala citrón.

„Čo je na tom zlé? Veď počkaj, keď si nájdeš frajera, uvidíme, či aj potom ti bude bozkávanie také odporné!” podpichla som ju.

„Čo to hovoríš? Na také veci je ešte príliš skoro!” rozohnil sa Julian. „Frajerov až po osemnástke!”

„No jasné!” zamrmlala mladšia Alice a nenápadne sa uškrnula.

V duchu som sa zasmiala. Julian bude zrejme z tých otcov, čo budú strážiť a špehovať svoje dospievajúce dcéry.

„Radšej sa poďme najesť!” navrhla som.

Dievčatá pomohli prestrieť stôl, ja som do stredu položila pariace sa jedlo, šalát a do pohárov som naliala domácu limonádu.

„Dnes sme sa v škole učili o Bellapais Abbey,” prehodila Alice a žobronivým tónom pokračovala: „Musí tam byť nádherne. Tak rada by som sa tam šla pozrieť...”

Pohľadom som šibla po Julianovi. Zrúcanina opátstva Bellapais Abbey sa nachádzala na okupovanom území ostrova, ktoré si v roku 1974 privlastnili Turci. Cyprus sa v tom čase rozdelil na dve polovice. Avšak, kým sa tak stalo, pretieklo veľa krvi a mnohí grécki Cyperčania prišli o svoj domov a majetky. Boli nútení opustiť svoje rodné miesto a utiecť na južnú stranu. Stali sa utečencami vo vlastnej krajine.

Julianov starý otec tiež patril k týmto utečencom. Až do svojho

posledného dňa smútil za svojím rodným domčekom na severnej časti ostrova a za najstarším synom, ktorého zabili Turci. Táto krivda sa rozprestrela medzi celú rodinu ako neviditeľný plášť a hoci už prešli desaťročia a nikto o tom nahlas nehovoril, platil pre nich akýsi nepísaný zákaz vstúpiť na severnú časť ostrova.

„Ale, Alice... veď vieš, že my na okupovanú časť nechodíme,” podotkol Julian.

„Ale moje spolužiačky tam chodievajú s rodičmi aj na víkendy, vraj tam majú lacné hotely a pekné pláže.”

„Ty máš pláž rovno pred nosom!” kývol smerom k oknu.

Alice rezignovane sklonila hlavu, vedela, že je márne púšťať sa s otcom do tejto debaty.

Náhle som nadobudla pocit, že musím zasiahnuť nielen preto, že mi bolo ľúto Alice, ale aj pre vlastné pohnútky. Žila som tu už toľké roky a ešte nikdy som nenavštívila okupované územie. A pritom o nič nešlo, len prejsť hranicami a ocitnúť sa v inom svete. Mnohí domáci, ale aj turisti, navštevovali okupované územie, pretože ho vnímali ako nákupný raj. Ceny boli podstatne nižšie.

„Julian, veď nič sa nestane, keď tam raz pôjdeme. Deti iba chcú vidieť opátstvo, o ktorom sa učia. Neukracuj ich o tento zážitok a... aj ja by som sa tam chcela ísť pozrieť.”

Chvíľu si nás všetky tri zachmúrene premeriaval. Zaťaté sánky prezrádzali, že tuho rozmýšľa. Alice na neho hľadela s doširoka otvorenými očami a teraz už aj Adele.

„No dobre,” zahundral napokon a všetky tri sme sa mu vrhli okolo krku. Už nebolo cesty späť, pod našimi objatiami sa načisto roztopil.

„Pôjdeme už zajtra? Zajtra je sobota!” naradostene zaštebotala Alice. Vzdychol si a zase zamumlal: „Dobre.”

Našťastie, túto sobotu som mala mať voľno a v nedeľu je náš salón vždy zatvorený. S Kikou sa striedame tak, že jednu sobotu pracuje ona, druhú zase ja. Takto máme dva víkendy do mesiaca voľné. Chrbtom mi prešiel príjemný mráz pri predstave nezvyčajného víkendu...